

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2013. január 3. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette miatt a
vádlott ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2012. augusztus 24.
napján kihirdetett **3.B.641/2011/31.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

A vádlott cselekményeit 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntettének [Btk. 317. § (1) bekezdés, egy esetben 1. és 2. fordulat, (2) bekezdés c) pont, (7) bekezdés b) pont, egy esetben 1. fordulat, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont] **minősíti.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A törvényszék a vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntettében [Btk. 317. § (1) bekezdés 2. fordulat (2) bekezdés c) pont (7) bekezdés b) pont], valamint folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntettében [Btk. 317. § (1) bekezdés 2. fordulat (2) bekezdés c) pont (6) bekezdés b) pont] mondta ki. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 3 év börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a büntetés fele részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható. Marasztalta a **(1. sz. gazdasági társaság)** polgári jogi igényében - a fő követelésben és a kamatban egyaránt - és kötelezte a le nem rótt eljárási illeték megfizetésére, valamint a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és a védő elsősorban a bűnösség megállapítása miatt teljes körű felmentés, másodsorban megalapozatlanság miatt az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése, harmadsorban pedig a büntetés enyhítése - a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése - érdekében fellebbezett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, és az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposaknak; indítványozta a csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv. 49/B. § (4) bekezdésében foglaltak felhívását, összességében azonban megalapozottnak tartva a tényállást az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen a bejelentettel azonos tartalommal tartotta fenn a fellebbezéseiket, melyhez a vádlott csatlakozott.

A fellebbezések alaptalanok, a főügyészség indítványai alaposak.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az annak meghozatalához vezető eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával állapította meg a tényállást, olyan eljárási szabálysértés nem volt tapasztalható, ami indokolttá tette volna az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését.

A törvényszék tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett, az egymással szemben álló bizonyítékokat - indokolási kötelezettségét maradéktalanul kimerítve - kellő elmélyültséggel és alapossággal értékelte, mérlegelte, a bizonyíték-mérlegelés iratszerű és logikus volt, és megfelelt a köztapasztalat elvárásainak is.

A törvényszék a tényállást az általa elfogadott bizonyítékokra alapította, az így megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott is, az iratok tartalma alapján mindössze annyival egészítette ki az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 351. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont 2. fordulatra figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, hogy a **(2. sz. gazdasági társaság)** felszámolásának közzétételi időpontja: 2007. augusztus 30. (1. nyom 2. kötet/1059 alatti cégirat).

Ugyanakkor az ítéletábra az elsőfokú ítélet 4. oldal 4. és 5. bekezdésében foglaltakat mellőzte a tényállásból, miután azok tényeken alapuló, de jogi fogalmakként ilyen természetű jogkövetkeztetések, és mint ilyenek, ezért nem a tényállásba, hanem a jogi indokolásba tartoznak.

A most eszközölt helyesbítéssel, illetve kiegészítéssel együtt a tényállás teljes mértékben megalapozott lett, ily módon irányadó a másodfokú bíróság számára a felülbírálat során.

A tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a mérlegelési tevékenységét támadó és ezen keresztül felmentést célzó védelmi fellebbezések alaptalanoknak bizonyultak.

Az ún. "bánatpénzként" (pályázati biztosíték) befizetett összegek nem válnak automatikusan a felszámolás alatt álló cég vagyonává, hanem csupán a pályázat eredményének kihirdetése - annak eredményessé nyilvánítása - esetén az annak alapján megkötendő adásvételi szerződés körében épülhetnek be a vételárba (beszámítás). Mindaddig tehát kizárt, hogy az "f.a." vagyona ezzel gyarapodna, következésképpen azzal nem rendelkezhet a felszámoló, mert az számára idegen vagyon. Az elsőfokú bíróság által e körben kifejtetteket a másodfokú bíróság mindenben osztotta, az elsőfokú bíróság által hivatkozott polgári jogi ítélkezési gyakorlat nem hagy kétséget e felől.

A felszámolási eljárásban az adós vagyontárgyainak nyilvános értékesítésére vonatkozó részletes szabályokról, továbbá a felszámolás számviteli feladatairól szóló 225/2000. (XII.19.) Korm. rendelet 2. § (5) bekezdés második mondata pedig világosan akként fogalmaz, hogy ha a pályázati eljárás eredménytelen, az ajánlati biztosítékot 8 munkanapon belül vissza kell utalni.

Ebből nyilvánvaló, hogy a vádlott kezdetben azzal, hogy a pályázat elbírálásának határidejét - önkényesen - meghosszabbította, nyilvánvalóan arra törekedett, hogy az általa jogosulatlanul tartósan, három hónapra lekötött 100 millió forint kamataihoz hozzájuthasson. Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, mikor megállapította, hogy már önmagában a 100 millió forint tartós lekötésével megvalósult a sikkasztás bűncselekménye a rábízott idegen vagyonnal történő sajátjakénti rendelkezés formájában. Továbbá, a vádlott annak ellenére, hogy ilyen jogosultsága nyilvánvalóan nem volt, az elsőfokú ítélet 3. és 4. oldalán részletezett kifizetések révén a **(1. sz. gazdasági társaság)** pénzt teljes egészében, a **(3. sz. gazdasági társaság)** által befizetett bánatpénznek pedig jelentős részéből különböző kifizetéseket eszközölt. A kifizetésekkel, a bánatpénzből történt költekezéssel a vádlott a pályázóknak a bánatpénz jogcímén rendelkezésre bocsátott - tehát a vádlottra rábízott - pénz feletti tényleges uralmát véglegesen megszüntette, ami a jogtalan eltulajdonítás kategóriáját alapozza meg. A jogosultság nélküli tartós lekötéssel pedig tulajdonosi részjogosultságot gyakorolt ideiglegesen, azaz ebben a tekintetben a sajátjakénti rendelkezés valósult meg, következésképpen cselekvőségeivel kétség kívül elkövette a sikkasztás bűncselekményét.

A vádlott által elkövetett cselekményeket az elsőfokú bíróság alapvetően törvényesen és helyesen minősítette, abban azonban tévedett, hogy a vádlott valamennyi cselekvősége a sikkasztás bűncselekményének "sajátjakénti rendelkezés" elkövetési magatartása alá vonandó. Miután az előbb kifejtettek szerint a **(1. sz. gazdasági társaság)** által letétbe helyezett bánatpénz teljes, illetve a **(3. sz. gazdasági társaság)** bánatpénzének részbeni elköltése - még abban az esetben is, ha az utólag megtérül, illetve ahhoz kapcsolódóan fedezet is rendelkezésre áll - eltulajdonításnak minősül. A különböző jogcímeken letétbe lévő, illetve az "f.a." vagyonát képező pénzeszközök "keveredése" ebből a szempontból tehát irreleváns.

Ezért a másodfokú bíróság a **(1. sz. gazdasági társaság)** sérelmére megvalósított cselekményt nem az egyébként helyesen minősített bűncselekmény törvényi tényállásának 2. fordulataként értékelt sajátjakénti rendelkezéssel elkövetettnek, hanem kizárólag az 1. fordulat szerinti eltulajdonítással elkövetettnek minősítette. Ugyanilyen megfontolásból a **(3. sz. gazdasági társaság)** esetében a részbeni sajátjakénti rendelkezés *mellett* részbeni eltulajdonítás is megvalósult, így ekként is minősült e sértett sérelmére elkövetett bűncselekmény.

A másodfokú bíróság a jogi indokolással kapcsolatban megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróságnak az ügynevezett vádhoz kötöttséggel kapcsolatos okfejtése (1. fokú ítélet 10. oldal 6. bekezdése) ebben a körben téves volt. A vád tárgyát a pályázók által letétbe helyezett bánatpénzről történt rendelkezés képezte. Ennek a tett-azonosság fogalmi keretein belül sem a jogi minősítés kérdéséhez kapcsolódó összszerszerűséget, sem az ugyanehhez a körhöz kapcsolódó elkövetési magatartást illetően (a sajátjakénti rendelkezéssel vagy eltulajdonítással megvalósulás) nem merülhet fel a vádhoz kötöttség, illetve a vádon való túlterjeszkedés kérdése. Figyelemmel azonban arra, hogy miután az elsőfokú ítélet tényállása a vádlott valamennyi vád tárgyává tett cselekményét tartalmazza, és azokban az elsőfokú bíróság a bűnösséget is kimondta, így a téves álláspont a cselekmények jogi minősítésére nem volt kihatással, ezért a másodfokú bíróság a fentieknek csupán a megállapítására szorítkozott.

Egyebekben a másodfokú bíróság a jogi minősítést illetően a cselekményeknek folytatólagosan, illetve üzletszerűen elkövetettként értékelésével teljes mértékben egyetértett, az megfelel a törvénynek.

Ami a büntetés kiszabási körülményeket illeti a másodfokú bíróság további enyhítőként értékelte az elkövetés óta bekövetkezett időmúlást, míg további súlyosítóként azt, hogy a vádlott feladata éppen a felszámolás alatt álló cég vagyonának megóvása lett volna helyes és törvényes eljárással, azaz akként, hogy arra kellett volna törekednie, hogy a pályázat eredményessé nyilvánításával a bánatpénz mihamarabb az "f.a." cég vagyonává váljon - a vádlott pont ellenkezőleg járt el, mikor a tényállásszerű magatartásokat kifejtette.

A vádlott által elkövetett bűncselekmények - Btk. 85. § (1), (2), (3) bekezdésében írtakra is figyelemmel - 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztéssel büntethetők. Az elsőfokú bíróság messzemenőig méltányosan járt el, kimerítően figyelembe véve az összes szóba jöhető enyhítő körülményt, mikor az enyhítő rendelkezés alkalmazásával a már ismert mértékű büntetést szabta ki a vádlottal szemben.

A 3 év börtön és 4 év közügyektől eltiltás inkább enyhe, mintsem súlyos büntetés, illetve mellékbüntetés, ezek enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott indokot. Sőt, a vádlottal szemben indokoltnak látszott volna a foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés alkalmazása, miután a bűncselekményeket szakképzettséget igénylő foglalkozása szabályainak megszegésével valósította meg szándékosan, azonban a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában ennek alkalmazására nem kerülhetett sor, indokoltságának csupán megállapítására szorítkozhatott az ítéletábra.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósági ítélet ellen bejelentett védelmi fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, de az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkezéseit hivatalból is felülbírálvá azokat a minősítés tekintetében a rendelkező rész szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben pedig - miután a többi rendelkezés mindenben megfelelt a törvénynek - az elsőfokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

További fellebbezési lehetőség kizártságának a megállapítása a Be. 386. §-án alapszik.

Szeged, 2013. január 3.

Dr. Mezőlaki Erik s.k. a tanács elnöke, Dr. Katona Tibor s.k. a tanács tagja, előadó,
Dr. Hegedűs István s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítéletábra Bf.II.436/2012/4. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 3.B.641/2011/31. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2013. január 3.

Dr. Mezőlaki Erik s.k. a tanács elnöke